

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, Hemelvaartsdag, 18 mei 2023¹

Hoe kun je opstijgen als je niet eerst bent afgedaald?

Dat is misschien wel het meest kenmerkende aspect van ons christelijk, katholiek geloof: dat in Jezus *God* is afgedaald naar onze aarde, je zelfs tot in de aarde, door zijn menswording en door zijn dood en begrafenis.

Tijdens het Credo buigen wij ons hoofd, wanneer wij zingen:

“Et incarnatus est...et homo factus est.”

Hij heeft ons menselijk bestaan aangenomen, groots, glorieus, maar ook tijdelijk, sterfelijk.

Hij is mens geworden.

Kun je wel iets paradoxalers zeggen over God: dat Hij is mens geworden?

Bij andere godsdiensten moet je daarmee niet aankomen. Een god die afdaalt tot in de vreugde en de ellende van ons bestaan?

Hoe kun je opstijgen als je niet eerst bent afgedaald?

Vandaag gedenken wij dat Jezus is opgestegen.

De leerlingen, wij mensen nog niet.

Wij moeten verder gaan op deze aarde.

De eerste leerlingen van Jezus, zijn eerste kerkgemeenschap blijft naar de hemel staren. Heel begrijpelijk. Menig christen heeft die neiging gehad en *nog*: wegstijgen van de aardse problemen en staren naar de hemel.

Onze liturgie vandaag begon met die mannen uit Galilea:

“Viri Galiliei, quid admiramini aspicientes in caelum”.

Wat sta je verbaasd naar de hemel te kijken?

Die neiging hebben wij, christenen, om naar omhoog te kijken, om heel hoogdravende gedachten te hebben over wat ons aardse bestaan te boven gaat; om te willen weten hoe het zit met de hemel. Alsof wij geen genoegen nemen met ons aards bestaan, ons menselijk lot.

---

¹ Handelingen 1, 1 - 11; Efeziërs 1, 17 - 23; Matteüs 28, 16-20

Onlangs hoorde ik over een man eind twintig. In de bloei van zijn leven werd hij getroffen door een dodelijke ziekte. Hij was niet godsdienstig opgevoed. In zijn laatste weken werd hij overweldigd door de gedachte dat er niets van zijn leven zou overblijven, prijsgegeven aan die ondenkbare, vroege dood van hem. 'Kan dit waar zijn, dat ik samenval met mijn vleselijke, menselijke, tijdelijke existentie; zal er werkelijk niets van mijn bestaan, mijn wezen, mijn hoop en verlangen overblijven?'

Met die aangrijpende, *zuivere* vraag op zijn lippen is hij gestorven.

Vandaag vieren wij dat Jezus, verrezen uit de doden, dit menselijk verlangen, dat sterker is dan ons aards bestaan, heeft meegenomen naar zijn Vader, naar God. De mannen van Galilea moeten verder na de hemelvaart van Jezus. Zij mogen niet naar de hemel blijven staren.

Maar daarmee is niet alles gezegd. Zij krijgen ook te horen: "De Jezus die van u is weggenomen naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkeren als gij Hem naar de hemel hebt zien gaan".

Wij zingen in het Credo: "Hij zal wederkomen in heerlijkheid om te oordelen levenden en doden."

Dat is geen boodschap om ons angst aan te jagen, maar om ons hoop te geven. Tenslotte zal er worden recht gedaan aan die arme man van nog geen dertig, die zich terecht niet kon voorstellen dat zijn unieke, veelbelovende bestaan in de nevelen van de geschiedenis zou vervagen. Met allen die op Jezus hebben gehoopt, die *Zelf* ontijdig de dood heeft ondergaan, zal hij voor Hem die wederkomt mogen staan. Aan hem en aan allen zal worden recht gedaan.

De Heer is naar de hemel opgestegen, een wolk onttrok Hem aan hun ogen. Wij zien Hem niet meer. Hij is bij ons in zijn Woord en onder de tekenen van de sacramenten, brood en wijn, lichaam en bloed.

Onzichtbaar, onder de tekenen van ons gewone leven is Hij bij ons. We staan er niet alleen voor. 'Blijf niet naar de hemel staren', blijf niet staren naar alles wat voorbij is, hoe begrijpelijk dat ook is. Hij zal recht doen aan iedere mens, Hij zal wederkeren, maar in afwachting daarvan zul je kracht ontvangen om van Hem getuige te zijn. Die Geestkracht geve ons God. Amen.